Ara sí, el Girona a Primera

«Messi i Ronaldo hauran de demostrar qui són a Montilivi; vindrà més gent a visitar-nos i l'impacte econòmic serà important»

Una alineació del Girona la temporada 1948/49 a Vista Alegre, abans de jugar contra el Granada. història gràfica: 75 anys

Els meus primers records del futbol a Girona són de fa seixanta anys, al camp de Vista Alegre. La ciutat era endarrerida en molts aspectes, però l´equip sortia a les travesses i era notícia, al Carrusel Deportivo de la ràdio, cada tarda de diumenge. Feia part del grup nord de la Segona Divisió estatal i s´enfrontava als conjunts poderosos del Racing de Santander, Deportivo de la Corunya, Reial Oviedo i Reial Valladolid, i també als més modestos de la Felguera, Caudal de Mieres, Sestao, Indautxu i Bascònia. En aquell equip hi havia jugadors emblemàtics com ara Lluís Pujolràs, Josep Ribera, Joan Puig (Curta II), Joan Muñoz, Josep Viñas i Ramon Espelt, tots pràcticament de casa o de ben a prop.

L´experiència a la categoria de plata es va acabar molt aviat. Durant les divuit temporades següents, l´equip va vegetar a la Tercera Divisió. Per Vista Alegre hi passaren conjunts tan poc atractius com ara el Poble Sec, el Montcada i el Puig-reig, però es va viure una gran rivalitat quan ens visitava el Figueres i l´Olot, i després el Lloret i el Calella.

L´empenta social que gestionà la construcció i la inauguració del nou estadi de Montilivi –en el context d´una Girona que volia ser moderna i expansiva– no va anar acompanyada de la millora anhelada en l´escala esportiva: es van perdre les eliminatòries successives de la fase d´ascens quan la formació gironina hagué d´enfrontar-se al Vila-real i al Còrdova, de la mateixa manera que havia succeït a Vista Alegre, quan havia tocat de competir amb l´Imperial de Múrcia i el Plus Ultra, de Madrid.

Entre 1977 i 2008, el Girona va conèixer una etapa d´alts i baixos, i hores poc grates per recordar, en les categories estatals i regionals: tretze temporades a Segona B, quinze a Tercera, una a la Preferent i dues a la Primera Catalana. Va existir la possibilitat de fer el salt a Segona Divisió A en l´eliminatòria contra el Salamanca, però l´empresa no va trobar el suport necessari, i l´esperança de millora se n´anà en orris. Com a contrast, en aquests mateixos anys, tant el Figueres com el Palamós van aconseguir èxits més rellevants a Segona A.

La recuperació de la categoria de plata, el 2008, al cap de gairebé cinquanta anys, situà novament Girona en el mapa del futbol professional. De llavors ençà, malgrat que la institució ha travessat moments crítics i que s´han succeït les temporades acceptables i les que han fregat la pèrdua de la categoria, allò cert és que l´equip ha

mantingut encesa la torxa del nom de la ciutat en l´estructura del futbol estatal i que ha estat un punt de referència a escala catalana. El Girona, certament, s´ha consolidat a Segona A i per Montilivi han passat equips que acumulaven molta història a Primera.

Molt més encara: en tres ocasions ben recents l´entitat ha pogut participar en les eliminatòries d´ascens a Primera Divisió. A la quarta vegada, o cinquena si mirem l´intent de 1936, patint i lluitant fins al darrer moment, amb una plantilla amb gent de casa i de fora, compensada, ha estat possible de fer realitat l´ascens a la màxima categoria del futbol estatal.

A partir d´ara Girona començarà a fer història en la Lliga Santander i, de rebot, representarà un altre atractiu a afegir als molts que té la ciutat. S´obren portes insospitades. El futbol és esport i, sobretot, negoci i moltes altres coses. La temporada vinent, Messi i Ronaldo hauran de retratar-se i demostrar qui són, a Montilivi. Vindrà molta més gent a visitar-nos i l´impacte econòmic serà important. Un pas de gegant i una posició de privilegi que mai no hauríem somiat els dos o tres-cents espectadors que no defallíem, renovàvem el carnet de soci i anàvem a un estudi terriblement buit, quan l´equip havia caigut al pou més baix d´una categoria regional.

En el repartiment de felicitacions, el reconeixement ha de ser per a tot el col·lectiu que ha fet possible l´acció memorable: entitat social, cos tècnic, plantilla de jugadors, afició. Ho podem personificar en l´entrenador Pablo Machín, un home que s´expressa bé dins i fora del camp, i que diu les paraules justes, mai un insult. Un entrenador que ha demostrat, a Girona, que era un bon arquitecte i bon psicòleg, que ha sabut tractar totes les peces variades que tenia entre mans i que n´ha fet un conjunt disciplinat i sofert, eficaç.

Avui és dia d´alegria per als seguidors del Girona i del futbol català. L´ascens i la celebració són merescuts. Ningú no ha regalat res i no ha estat fruit d´una casualitat. La joia i l´entusiasme d´un dia, d´un esdeveniment, la valoració d´una gesta, però, no ens ha de fer oblidar que els èxits moltes vegades són fugaços, sobretot si no consoliden la base. D´ací deriva l´exigència, que és virtut, de tocar de peus a terra.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/05/ara-girona-primera/850133.html?utm_source=rss